

χη ; δέν ήταν εύτυχισμένη ;.. Κανείς δέν μπορεί νά τό ξέρει... Κανείς !..

Ήκεινο πού είνε γνωστό είνε πώς ή άναχώρηση του Αιμιλίου τής είχε προξενήση ένα πολύ δυσάρεστο συναίσθημα...

Οι ήμέρες κυλούσαν, ό κ. Μαρό έρχότανε τώρα νωρίτερα στο σπίτι τά βράδια... Ήπαίξε λίγο μέ τά παιδιά, έστρωσαν τραπέζι, έτρωγαν... Τήν άλλη ήμέρα τό ίδιο... και τήν άλλη πάλι τό ίδιο...

«Μά πώς έγενε μελαγχολική ή γυναίκα μου τώρα τελευταία, έλεγε μέσα του ό Μαρό... τί νάχη ;.. Δέν κατορθώνω νά τής πάω λέξη...Περίεργο...»

Αυτές όμως τίς σκέψεις τίς έκανε μόνο τά βράδια... Τό πρωί ξυπνούσε και πάλι φαιδρός και τραβούσε στη δουλειά του...

— Ένα γράμμα !.. μαμά !.. ένα γράμμα.. ό γραμματοκομιστής...

Και τά δυο κοριτσάκια τής τρέξανε στην πόρτα...

Ή κυρία Μαρό τό πήρε καί τό άνοιξε νευρικά...

— Έκεινος ! έσκέφθη... ύστερα από ένα μήνα !

«Δέν ήθελα νά σάς άνοχλήσω πιά...Μά !..δέν μπορώ ούτε στιγμή νά βρω ήσυχία... Είνε ένα μαρτύριο καθημερινό ή ζωή μου τελευταία ! Ή τελευταία σας σιωπή... έκεινο τό άπόγευμα μου έχει παγώσει τό αίμα. Κάθε στιγμή πού περνά αισθάνομαι πώς έχω τό θάνατο μέσα μου.»

Υγιαίνετε
Αιμίλιος

Ή κυρία Μαρό δέν μπόρεσε νά τό τελειώσει... Ένα ψυχικό σφίξιμο αισθάνθηκε νά δένει όλη τήν ύπαρξή της...

— Έκεινος ! άκόμη έκεινος,έσκέφθη...και έπεσε σέ μά πολυθρόνα. Έβγαλε τό μαντήλι της καί σκούπισε έλαφρά τό ύγρό μάτια της...

Τό άλλο πρωί έξύπνησε δύσθυμη. Τό ίδιο πάλι βίρος στην ψυχή της... τό ίδιο έκεινο σφίξιμο...

— Καλημέρα, πηγαίνω... τής ειπε ό άνδρας της όπως συνήθως. Κάθε πρωί έπρεπε νά τήν χαιρηθήση πριν φύγει γιά τή δουλειά του...

Τόν κούταξε άφηρημένη...

— Καλημέρα... τού ειπε ξερά και μηχανικά...

Ήμεινε και πάλι μόνη της... Ή ίδια έρημιά... ή ίδια μόνωση... Έκούταζε τό πρόσωπό της στον καθρέφτη... «Πώς έγέρασα... Πώς άσπρισαν τά μαλλιά μου...» ειπε μέσα της...

Άνοιξε τήν πόρτα του κήπου καί κούταξε έξω τά καταπράσινα φύλλα των δένδρων...

Ή Ζωή ! Ή Ζωή της ! Έκεινος ! οι συχνές του επισκέψεις... ή γνωριμία τους...

— Και όμως πρέπει νά του γράψω, έσκέφθηκε, πρέπει... καί έκλεισε μέ όρημη τήν πόρτα καί έτρεξε στο δωμάτιό της... άνοιξε ένα χρωματιστό κουτί καί βγάξει ένα πολύτιμο χαρτοφάκελλο...

Μέ τήν πέννα στο χέρι γράφει :

«Άγαπήτό μου παιδί...» ήτανε ή πρώτη λέξη πού άφησε τό χέρι της νά γράψη...

Μά ύστερα πάλι έσκέφθηκε πώς θά ήταν μάταιο νά στείλη αυτό τό γράμμα... Γιατί ; Γιατί νά τό στείλη ; Δέν ήταν ό καιρός πιά γι' αυτήν νά στέλνη έρωτικά γράμματα... Τώρα πιά ! αυτή είναι μία γρηά... μία ήλικιωμένη, μέ δυο κοριτσάκια... μέ δυο μεγάλα κοριτσάκια... Κι' έκεινος ; Ένα παλληκάρει... ένα παιδί... ένα παιδί της...

Σηκώθηκε ταραγμένη. Τό γράμμα ήταν άκόμη στό χέρι της... — Όχι... όχι ! έσκέφθη... Είνε πολ' ύπος γιά μένα ! Και τόσκις μέ μανία... μέ λύσσα...

Πέρασε άκόμη ένας μήνας. Ήρθε ή άνοιξη. Τά δέντρα του κήπου καταπράσινα, όλα δροσιά. Τά λουλούδια γεμάτα μπουμπούκια...

Καμά είδηση! πάλι ή ίδια σιωπή. Ή κυρία Μαρό είχε κρύψει βαθειά τό μυστικό της...

Και όμως μέ πόση λαχτάρα περίμενε σήμερα γράμμα του...

Και θά του άπαντούσε... ό ! βέβαια, μέ τό γυρφαρ άμέσως...ειχε πολ'υ μετανόηση τελευταία γι' αυτή τήν σιωπή της.

Ειχε πιά χτυπήσει μεσημέρι και ό άντρας της δέ φάνηκε άκόμα. Ποιάς ζέρι !. Ίσως νά έμενε έξω. Πάντοτε άμα άρρνούσε έτσι, δέν έτρωγε σπτή. Ή κυρία Μαρό περιέμενε έν τούτοις. Ήταν καθισμένη στον κήπο σέ μία πολυθρόνα δίπλα της τά δυο κοριτσάκια τής μελοπούσαν.

Έξαρνα πρόβαλα από τήν κιγκλιωτή θύρα του κήπου ή μορφή τής κυρίας Μποννέ.

— Θεέ μου ! έκανε ή κυρία Μαρό... ή μητέρα του !

Σηκώθηκε τρομαγμένη και έτρεξε προς συνάντησή της :

Ή κυρία Μποννέ ήταν ντυμένη κατάμουρα. Μιά μανύρη κρέπινε πλευρέα έπλασιωνε τό έπίσης κρέπινε καπέλλο της κ' ήφτανε εως τά πόδια της. Ένα πυκνό βέλο από μαύρο τουλί έσκέπαζε τό πρόσωπό της. Ήταν κατάχλωμη και καταβρβηλημένη...

— Τέτοιο βαρύ πένθος ! σκέφθηκε ή κυρία Μαρό...

— Άγαπημένη μου φίλη !.. τί έκπληξις !

— Καλημέρα, άδελφούλα μου, άπήτησε ή κυρία Μποννέ, και οι δυο παληές φιλενάδες έπεσαν ή μία στην άγκαλιά της άλλης...

Ήμειναν έτσι σφιχτά άγκαλιασμένες άρκετά λεπτά, όταν πρώτη

ή κυρία Μποννέ τραβήχτηκε κι' έβγαλε τό πένθιμο μαντήλι, σήκωσε τό βέλο της, κι' έσκούπισε τά υγρά μάτια της...

Τά δυο κοριτσάκια τής κυρίας Μαρό είχαν έλθει κι' αυτά νά χαιρητήσουν τήν φίλη τής μητέρας των.

— Μό πώς ; τί συνέβη... Θεέ μου, ειπε ή κυρία Μαρό...

Ή κυρία Μποννέ, μόλις μπόρεσε νά ψιθυρίση :

— ...Ό Αιμίλιος !..

Και διεκόπη από ένα άπότομο δυνατό λυγμό.

Ή κυρία Μαρό έγινε κατάχλωμη.

— Όστε λοιπόν ! έσκέφθηκε... γιά μένα ;.. Παναγία μου !..

Ύστερα ρώτησε μέ άγωνία :

— Άπό τί ; Πώς ; Πότε ;

— Είνε τώρα δέκα τρείς ήμέρες... ένα άπόγευμα... Μ' ένα πτόλι στην καρδιά...

— Και οι λόγοι ;

— Έρωτικοί... Κάποια γυναίκα... μία άγνωστη γυναίκα...

Ή κυρία Μαρό στηρίχτηκε στον κορμό κάποιου δέντρου.

Προχώρησαν και οι δυο και κάθισαν σιωπηλές... σέ δύο πολυθρόνες κάτω από τόν ίσκιό μιας μουριάς... Γύρω ό ήλιος έκαιγε... Τά πουλιά κελαϊδούσαν... Ή ζωή άνοιγε μέ όλα της τά φτερά...

Ή κυρία Μποννέ φιλοξενήθηκε όλη τήν ήμέρα στο σπίτι των Μαρό. Ήταν άδύνατο νά μη δεχθί. Ή έπιμονή τής φίλης της ήταν τόσο μεγάλη πού ούτε πάλ έπέμεινε...

Τό πρωί οι δυο παληές φίλες έκαναν ένα μικρό γύρω στον κήπο και ξαναγύρισαν πάλι στο ίδιο έκεινο ίσκιό τής μουριάς πού είχαν καθίσει τό χθεινό πρωί...

Προγευματίσαν και έμίλησαν άκόμα λιγάκι γι' αυτή τήν τραγική αυτοκτονία...

— Ό ! άν ήταν δυνατό νά μάθαινε κανείς ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα ! έρώτησε ή κυρία Μποννέ...

Ή κυρία Μαρό μόλις κατάφερε νά ψιθυρίση :

— Ποιάς ζέρι...

Δέ μπόρεσε νά τελειώσει τήν φράση... τό θάρρος της τήν έγκατέλειψε... ένα ρίγος διέδραμε τό σώμα της... κι' ένας λυγμός άνέβηκε από τό στήθος της... Έκλαψε...

Ή κυρία Μποννέ τήν εκούταζε έκπληκτη. Τέτοια άπότομη μεταβολή...

— Τι σκέφτηκες ; Γιατί κλαίς ;..

Ή κυρία Μαρό δέν άπήνησε...

Οι δυο φίλες υπάχθηκαν άκόμα λίγο και ύστερα εσώκησαν...

Τήν στιγμή έκείνη άκούστηκε ή φωνή του κυρίου Μαρό, ό οποίος έφώναζε από τό σπήτι τή γυναίκα του...

(Άπό τό Ρωσικό)

✱

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΕΖΥΡΗ

Ήταν μία φορά ένας παπουτσής ό οποίος ειχε ένα μονάκριβο παιδί πού τό αγαπούσε κακά ένδοικτα και δέν σεβόταν τόν πατέρα του.

— Παιδί μου, τού έλεγε ό πατέρας του άπελπισμένος, δέν θά γίνης ποτέ σου άνθρωπος.

Πέρασαν τά χρόνια...το παιδί μεγάλωσε χωρίς νά διορθωθί. Μιά μέρα, τέλος θύμωσε και σηκώθηκε κι' έφυγε από τόν τόπο. Ή τήν τό βοήθησε, μπήκε στην ύπηρεσία του Σουλτάνου και κατόρθωσε νά γίνη βεζύρης.

Όταν έφθασε τόσο ψηλά, θυμήθηκε τόν πατέρα του, πού τού έλεγε πάντα ότι δέν θά γίνη άνθρωπος. Άπεφάσισε λοιπόν νά τού άποδείξη ότι δέν ειχε δίκιο και έστειλε δύο άνθρώπους μέ ένα φιορμάνι γιά νά τού τόν κοιβαλήσουν έμπρός του.

— Σέ ζητά ό βεζύρης, ειπαν τού παπουτσή οι άπεσταλμένοι σάν φτάσαν στο κονάκι του.

— Για καλό ή γιά κακό ; ρώτησε ό γέρος.

— Δέν ξερόουμε, άπάντησαν οι άπεσταλμένοι.

— Ότι εινε γραφτό άς γίνη ειπε, ό πατέρας του βεζύρη. Και άκολουθήσε τούς άπεσταλμένους, καθάλλα επάνα σ' ένα γαΐδαρο. Δέν ειχε ιδέα ό γέρος ότι ό βεζύρης ήταν ό γιός του.

Όταν έφθασαν στο παλάτι τόν παρουσίασαν στο γιό του.

— Έ πατέρα, δέν έγινα τώρα άνθρωπος; τούπε αυτός περιήφανα.

— Παιδί μου, δέν έγινης, ειπε ό πατέρας του.

— Πατέρα, ειμαι βεζύρης του Σουλτάνου.

— Βεζύρης εισαι, όγλουμί, άνθρωπος όμως δέν έγινης. Γιατί άν ήσουν άνθρωπος δέν θάστέλνες νά μέ θέρουν εδώ σάν κλέφτη, έμένα τόν πατέρα σου !..

Ό γιός έμεινε κόκκαλο στα λόγια κι' άφησε τόν γέρο νά φύγη, χωρίς νά πη λέξι...



“ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, ”